

Programa

Stephen Sondheim (1930)

I

«Invocation and Instruction To The Audience» de *The Frogs* [La companyia]

La festa d'aniversari

«Old Friends» de *Merrily We Roll Along* [La companyia]

«Company» de *Company* [La companyia]

«What More Do I Need?» de *Saturday Night* [Amy i Paul]

«Remember?» d'*A Little Night Music* [Bobby, Amy, Charlie, Sally i Heidi]

«Who's That Woman?» de *Follies* [La companyia]

«One More Kiss» de *Follies* [Amy i Sally]

«Not A Day Goes By» de *Merrily We Roll Along* [Tony]

«Have I Got A Girl For You Boy» de *Company* [Homes]

«Sooner Or Later» de *Dick Tracy* [Heidi]

«Ev'rybody Ought To Have A Maid» d'*A Funny Thing Happened On The Way To The Forum* [Homes]

«Hello Little Girl» d'*Into The Woods* [Charlie i Heidi]

«Like It Was» de *Merrily We Roll Along* [Sally]

«I Remember» d'*Evening Primrose* [Heidi]

«Pretty Lady» de *Pacific Overtures* [Tony i els homes]

«Pretty Women» de *Sweeney Todd* [Charlie i els homes]

«You Could Drive A Person Crazy» de *Company* [Sally, Amy i Heidi]

II

Tema d'*Stavisky* [Richard Carsey]

«Comedy Tonight!» d'*A Funny Thing Happened On The Way To The Forum* [La companyia]

«Love I Hear» d'*A Funny Thing Happened On The Way To The Forum* [Paul]

«Live Alone And Like It» de *Dick Tracy* [Bobby i Tony]

«Love Is In The Air» d'*A Funny Thing Happened On The Way To The Forum* [La companyia]

«Not While I'm Around» de *Sweeney Todd* [Tony]

«Take Me To The World» d'*Evening Primrose* [Heidi i Tony]

«Send In The Clowns» d'*A Little Night Music* [Amy i Bobby]

El casament

«Anyone Can Whistle» d'*Anyone Can Whistle* [Bobby i Paul]

«Sorry-Grateful» de *Company* [Charlie, Bobby i Paul]

«With So Little To Be Sure Of» d'*Anyone Can Whistle* [Charlie i Sally]

«Lovely» d'*A Funny Thing Happened On The Way To The Forum* [Dones i Tony]

«Getting Married Today» de *Company* [Sally, Paul, Amy i la companyia]

«Loving You» de *Passion* [Bobby]

«Move On» de *Sunday In The Park With George* [La companyia]

«Everybody's Got The Right» d'*Assassins* [La companyia]

«Our Time» de *Merrily We Roll Along* [La companyia]

Gran Teatre del Liceu

A Little Sondheim Music

A Little Sondheim Music

«Sessions golfes al Foyer»

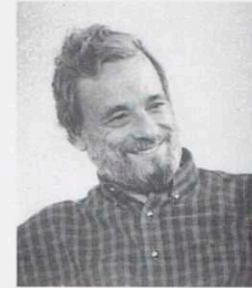
Charlie Sally, la seva dona	Randall Mayo
Paul, promès de l'Amy	Angela Baade
Amy	Scott Dispensa
Bobby, exnoi de l'Amy	Christine Marie Heath
Tony, enamorat de la Heidi	Creighton James
Heidi, amiga de l'Amy	Robert Boldin
	Mary Lou Barber
Piano	Richard Carsey
Música i lletres	Stephen Sondheim
Concepció i direcció d'escena	Bill Fabris
Direcció musical i arranjaments	Richard Carsey
Il·luminació	Kiko Planas

Amb el suport de:

Foyer del Gran Teatre del Liceu

Dijous, 27 de març, 22.00 h
Divendres, 28 de març, 22.00 h
Dissabte, 29 de març, 22.00 h

La felicitat recerca de la infelicitat

Stephen Sondheim ha treballat a Broadway i per a Broadway durant els últims quaranta-cinc anys, és a dir, molt més anys que qualsevol altre compositor viu. Ha aportat al musical nord-americà un sentit de continuïtat durant cinc dècades de canvis turbulents. Però la seva importància no radica precisament en la seva longevitat i la seva contribució no es pot mesurar només a partir dels èxits del passat. Al contrari, es mesura per mitjà de la seva habilitat per obrir camps nous. Provoca i desafia constantment el seu públic amb idees noves, amb sons nous. A un espectacle de Sondheim, el públic hi acudeix per esperar l'inesperat.

DAVID THOMPSON

Davant el tòpic que el musical —especialment el de Broadway— és un gènere escapista, intencionadament frívol, una alternativa glamurosa a la realitat, s'alça l'obra d'Stephen Sondheim. Potser no és l'únic autor que ha amargat la fantasia edulcorada de Broadway, però segurament és el que ha convertit aquesta opció en un manifest artístic incontestable. Pocs han perseverat amb tant d'a-fany i talent a l'hora de destapar la fragilitat —per no dir-ne fal·làcia— del somni americà i els seus valors universals.

Per a Sondheim, la «recerca de la felicitat», establerta en la Constitució dels Estats Units i en el subconscient de la seva societat, és l'origen de tots els conflictes individuals o col·lectius. Si hi ha quelcom que distingeix els protagonistes de la seva obra és el seu fracàs a l'hora de ser feliços, d'emmotllar-se a l'objectiu constitucional. No hi ha rancúnia en la seva rendició. De *West Side Story* (1957) a *Passion* (1994), de les seves primeres lletres a les últimes partitures, els personatges creats per Sondheim accepten la seva condició de perdedors sense assenyalar culpables, sense convertir la seva derrota en un judici de bons i dolents, d'innocents i culpables.

És més important acceptar la realitat, reconèixer-se com a individus i assumir la complexitat de la vida, menys feliç però molt més interessant que tres paraules escrites en un text constitucional. Fins i tot en les seves partitures més amables, les lletres de Sondheim s'esforcen a mostrar aquest desencantament serè davant les màximes absolutes. Una combinació agrejolça en la boca d'uns personatges que habitualment no mereixen ni una línia de diàleg. Psicòpates, assassins, matrimonis fracassats, mutilats emocionals: persones que mostren la seva incapacitat per ésser i existir amb diferents graus de violència.

Podria sorprendre que aquest repertori de personatges i històries connecti amb la sensibilitat del públic i converteixi Sondheim en un dels creadors més admirats i respectats dels últims quaranta anys. Una connexió que només s'explica per la seva enorme habilitat per omplir d'humanitat i naturalitat el mirall contradictori de l'existència. El manifest artístic de Sondheim no és doctrinal, s'expressa amb senzillesa, amb la proximitat i la fluïdesa d'una confessió íntima, amb aquesta aproximació que converteix el dolor en un vals delicat i el record en una gavota.

JUAN CARLOS OLIVARES